

misyjne drogi

STYCZEŃ
— MARZEC
ROK 6/1988

POZNAŃ

1

Kościół w Indonezji:
teraźniejszość,
przeszłość i przyszłość

Madonna
z Copacabana
w Boliwii

Jarocin 87:
młodzież
„zbuntowana”

O. Wacław Hryniewicz OMI Ziemia naszej Eucharystii. Medytacja ekumeniczna	2
Redakcja Dlaczego Indonezja?	5
O. Jarosław Różański OMI Rozsiany wśród tysięcy wysp. Kościół w Indonezji	6
O. Feliks Poćwiardowski SVD Polscy werbiści w Indonezji	14
Ks. Andrzej Grabowski SCJ/Ks. Józef Furczoń SCJ By szerzyć Królestwo Bożego Serca. Księża Sercanie w Indonezji	18
Ks. Stanisław Snochowski MSF Misjonarze św. Rodziny na indonezyjskich „Wyspach Nadziei”	21
S. Franciszka Łoboda OSU Miałyśmy szczęście, że właśnie pracowaliśmy wśród najbiedniejszych. Siostry Urszulanki w Indonezji	24
O. Alfons Kupka OMI Ubogim głoszona jest Dobra Nowina. Wywiad z o. Jeanem Subrą OMI, misjonarzem wśród Dajaków na Kalimantanie	26
Stanisław Bocer OMI Kardynał Etchegaray — o pokoju	34
Listy misjonarzy	36
O. Euzebiusz Konkolewski OFM Pozdrawia Was Madonna z Copacabana	41
Ewa Maria Kremer Tajemnica Wcielenia i tańczący kardynał	44
Wiadomości misyjne	47
O. Andrzej Madej OMI Zbuntowane dzieci. Jarocin 87.	54
O. Jan Jarosz OMI Drzewo człowiecze. Jarocin 87	56
Ks. Roman M. Rogowski Między trwogą a zachwytem	58
Lidia Moszyńska Przygoda czarnej Dinach	60
Papieskie Intencje Misyjne	62

E. Mveng SJ

*Bóg pragnie,
by wszyscy ludzie zostali zbawieni
i doszli do poznania prawdy.*

1 Tm 2,4

Bóg rodzi się
wciąż na nowo
w sercach ludzi
różnych ras i narodów.
Niech wejdzie z prostotą
i do naszych serc
i niech zapali je
pokojem.

Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej

Okładka I.

W tym obliczu młodej Indonezjki widać wiele piękna, troski i nadziei, jak w Kościele w Indonezji. Foto: Herzog/present

Okładka IV.

Wielopiętrowe meru zespołu świątynnego w Mengwi, na wyspie Bali (Indonezja). Foto: Herzog/present

Inwokacja do Ducha Świętego
na święta Bożego Narodzenia
i na każdy powszedni dzień

Duchu Święty,
pomóż nam wszystkim
ulepionym z materii,
uwikłanym w materię,
opętanym materią
iść za Gwiazdą w Betlejem
do Dzieciątka Bożego
— DROGI pośród bezdroży,
— PRAWDY pośród zakłamań,
— ŻYCIA pośród umierań
i uczyn
z KAŻDEJ ŚCIEŻKI CZŁOWIECZEJ
DROGĘ MISYJNĄ

Amen.

Sergiusz Riabinin

24–31 stycznia: Oktawa Modlitw o Zjednoczenie Chrześcijan Ziemia naszej Eucharystii

Medytacja ekumeniczna

Rok 1987/88 upływa w Kościele katolickim w Polsce pod znakiem Eucharystii. Przybywając na II krajowy Kongres Eucharystyczny, Jan Paweł II w swoim pierwszym przemówieniu (8.VI.1987) wypowiedział znamienne słowa: „Eucharystia jest związana z ziemią. Wnosimy w nią za każdym razem chleb i wino jako symbol wszystkich darów ziemi — Stwórcy oraz owoc pracy człowieka (...) Pragnę podjąć ten dar ojczystej ziemi i ojczystego trudu, gdziekolwiek on się dopelnia i wypowiedzieć nad nim słowa błogosławieństwa. O ziemi polska! Ziemi trudna i doświadczona! Ziemi piękna! Ziemi moja! Bądź pozdrowiona! I bądźcie pozdrowieni wy, Rodacy, którzy znacie radość i gorycz bytowania na tej ziemi. Zapraszam was do wspólnoty — do tej wspólnoty, którą przez pokolenia kształtuje Chrystus. On nie przestaje człowiekowi (...) przywracać Sens. Eucharystia jest sakramentem tego wielkiego Sensu”.

Eucharystia i ziemia. Eucharystia i losy tej ziemi, Eucharystia i losy świata wciąż znaczonego podziałami i rozdarciami. Eucharystia i Kościół chrześcijan — także podzielony. Warto się nad tym zadumać, z wiarą i nadzieją. Chrześcijanin jest człowiekiem Eucharystii — człowiekiem trudnej, zgoła nie naiwnej nadziei.

1. Czas rozdarcia — czas nadziei

Nieżyjący już wielki teolog, chrześcijanin i mistyk naszych czasów, Karl Rahner napisał kiedyś o ziemi przejmujące słowa: „Ziemia jest wielką i piękną matką człowieka; sama wszakże jest pełna troski i cierpi z powodu

swej nędzy (...). To, co bywa przez lata przedmiotem serdecznej troski, ma zawsze swój czas upokorzenia. Ziemia rodzi dzieci o sercach nie znających miary: to, co im daje, jest nazbyt piękne, aby zasługiwało na wzgardę, a zarazem zbyt ubogie i kruche, aby spełnić ich nienasyce nie. Ziemia jest równocześnie życiem i śmiercią, bogactwem i nędzą, pięknem i brzydotą, a w konsekwencji — otchłanią ustawicznego rozdarcia”.

Eucharystia chrześcijan, dzieci tej ziemi, podziela ów czas upokorzenia i ustawicznego rozdarcia. Dana została Kościołowi jako najwspanialszy znak — sakrament jedności ludzi między sobą i z Bogiem. A oto pośród podziałów i rozdarcí ziemi — sama została dotknięta podziałem! Podzielone Kościoły strzegą jej zazdrośnie jak swojej własności. Eucharystia jednych nie jest Eucharystią drugich. Prawo do pełnego uczestnictwa i Komunii w jednym Kościele nie jest prawem do Komunii w drugim. „Czyż Chrystus podzielony?” (1 Kor 1,13). Na szczęście podziały wśród ludzi nie dosięgają Chrystusa. Jego moc przekracza granice rozdarcia. Jest On wszędzie ten sam. Jego rozpostarte ramiona ogarniają wszystkich. Są zaproszeniem. Kiedy wierzący gromadzą się i „wzywają imienia Pana” (1 Kor 1,2), nie odmawia daru swej obecności. To On jest Gospodarzem i Panem Wieczerzy. Darem Jego nie można zawładnąć jak swoją własnością.

Kościół celebryje Eucharystię w postawie przyjmującego dar Pana. Także i ci, którzy przewodniczą sprawowaniu Wieczerzy Pańskiej, są tylko członkami wspólnoty wie-

Chcesz przeczytać więcej?

Zamów prenumeratę, aby otrzymać dostęp do pełnej zawartości czytelnicy.